

A frec d'estrenar segle

El recent campionat mundial de futbol ha posat en evidència la crisi d'aquest esport com a espectacle. La televisió, tan comprometedora, ha servit a milions d'espectadors de tot el món l'avorriment en què ha caigut un dels jocs amb pilota que havia atret més públic als estadis.

Fa cosa de no res que les juntes directives de poderosos clubs peninsulars projectaven l'engrandiment dels camps, a base d'uns comptes felços que els feien somiar en enormes multituds que farien cues llarguíssimes davant de les taquilles.

La gent (en la il·lusió) es pegava per trobar lloc a les graderies i calia ampliar-les de seguida perquè hi cabés tot-hom. Després, la vida real ha fet el seu camí i sembla detectar-se un cert desinterès, amb disminució sensible dels clients en potència.

Però la veu popular, en els seus moments d'optimisme, ja fa temps que va advertir que quan una porta es tanca, se n'obre una altra, i que val més no desanimar-se mai. Ara resulta que els festivals d'això que en diuen música moderna omplen els camps de futbol, uns espais que no han estat pensats tenint en compte exquisideses acústiques. Més aviat al contrari, a cel descobert qualsevol soroll se l'emporta el vent. I s'ha produït un canvi sensacional: a les sales de concert de l'antigor, el públic havia de man-

tenir un silenci respectuós, i ara no, ara pot afegir els seus crits als dels artistes que vociferen i gesticulen damunt de tarimes improvisades. No sé si agraïm prou la liquidació d'inhibicions que això representa, però amb el temps es farà justícia.

La Madonna, el Prince, el Michael Jackson i similars omplen camps esportius. ¿No podria ser que el futur ens reservi un joc en retirada, que es vagi reduint fins al futbol-sala i en tingui prou amb els espais tancats que ara són sales de concert? Seria un giratomb fantàstic.

